

ת"פ 9014/10/12 - מדינת ישראל נגד א פ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9014-10-12 מדינת ישראל נ' פ

בפני	כב' השופטת הדסה נאור
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד נעמה פנן
נאשמים	א פע"י ב"כ עו"ד עודד מורנו

החלטה

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של גניבה, על כך שבתאריך 21.4.12 בשעה 21:20 או בסמוך לכך, בחנות "so good", ברחוב הקוממיות 3, בת ים, בניהולה של לואיזה כהן, סימן לאחייניתו הקטינה, ששהתה עימו בחנות, לקחת מצלמת וידאו מסוג "סמסונג" ST30c בשווי 599.99 ₪, אותה הניח על הדלפק לאחר שנטלה מהמדף.

הקטינה לקחה את המצלמה יצאה איתה מהחנות ובעקבותיה יצא הנאשם.

2. במענה לכתב האישום הודה הנאשם בנוכחות בזמן ובמקום ואף בכך שנטל מצלמה מסוימת מהמדף, הניחה על הדלפק, הצביע בידו לעבר המצלמה ואף שסימן לאחייניתו הקטינה, אך הכחיש כי סימן לה לקחת את המצלמה, כשלטענתו ציין בפניה "כי אם תתנהג כיאות, יתגמל את התנהגותה הטובה ברכישת מתנה בדמות המצלמה".

כמו כן הכחיש הנאשם, מחוסר ידיעה, כי אחייניתו יצאה מהחנות עם המצלמה.

3. במסגרת פרשת התביעה העידה מנהלת החנות, הגב' לואיזה כהן, שסיפרה כי יום למחרת האירוע כשהגיעה לחנות גילתה שחסרה לה מצלמה, לכן בדקה את מצלמות האבטחה המותקנות במקום, ראתה מה קרה וצרבה את החומר מהמחשב של מצלמות האבטחה על דיסק.

הדיסק, בו סדרת סרטונים ממצלמות האבטחה של החנות, בהם מונצח אירוע הגניבה, הוגש כראייה, בהסתייגות ב"כ הנאשם לגבי קבילותו.

בנוסף העיד אביה של הקטינה, מר ג'וני ניב, שאישר שבמהלך חיפוש בביתו נמצאה קופסא של מצלמה, כי צפה בסרטון האבטחה וכי לאחר חקירתו במשטרה ולאחר שראה את הסרטון, ניגש לחנות, ביקש סליחה "מהבחורה"

בחנות ושילם עבור המצלמה כדי שיסגרו לנאשם את התיק.

4. עם תום פרשת התביעה טען ב"כ הנאשם כי המאשימה לא עמדה במבחן הבאת הראיות להוכיח כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולפיכך יש לזכותו מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

ראשית - לטענתו, לא הוכח ולו נסיבתית, שיש מצלמה שנגנבה מהחנות ושנמצאת בידי הנאשם.

שנית - לטענת ב"כ הנאשם, הסרט שצולם במצלמות האבטחה של החנות אינו קביל, שכן הראיה העיקרית - המחשב - לא נתפסה. מנהלת החנות אינה יכולה להעיד לגבי תקינות מכשיר ההקלטה או אמינותו. עוד ציין ב"כ הנאשם כי יש הבדל בין שעת האירוע, כפי שמופיעה בכתב האישום, לבין השעה המצוינת בסרט.

שלישית - לטענתו, הקטינה לא נחקרה ומדובר במחדל חקירה מהותי שלא ניתן להתגבר עליו שכן מצפייה בסרט בלבד לא ניתן להגיע למסקנות - וודאי שלא מעל לכל ספק סביר.

5. בתגובה לטענות ב"כ הנאשם טענה המאשימה כי הסרט קביל, כי לא היה צורך בתפיסת מחשב בית העסק ומספיקה פעולת הצריבה של הסרט שביצעה מנהלת החנות.

לטענתה, ההחלטה שלא לחקור ילדה בת 6 נבעה מהפעלת שיקול דעת סביר בנסיבות העניין, בהתחשב בכך שקיים סרט שצולם בתנאי תאורה טובה, מזוויות שונות ולא מדובר במחדל חקירתי.

עוד הוסיפה וטענה כי מצפייה בסרט ניתן לראות שלא ייתכן שהילדה לקחה את המצלמה מבלי שהנאשם הבחין במעשיה.

6. ההוראה הקבועה בסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מהווה את הבסיס הנורמטיבי לטענה "שאינן להשיב לאשמה" וקובעת:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו...".

המשמעות של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה, היא כי אין בראיות, שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה, כדי לבסס הרשעה אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי. יחד עם זאת, בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות, אינו מעניק משקל לראיות שהובאו בפניו או מעריך את משקלן ואינו בוחן ומכריע בשאלת דיותן של הראיות.

הלכה היא כי כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הנאשם.

בע"פ 732/76 כחלון נ' **מדינת ישראל**, חזר בית המשפט העליון, כב' השופט שמגר (כתוארו אז), על ההלכה בקובעו:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, בע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם.... אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום"

כעולה מן המקובץ, בשלב זה של הדיון, די בקיומן של ראיות בסיסיות ואפילו דלות להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם כדי לחייבו להשיב לאשמה, קרי: כדי להעביר את נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשם, אין בית המשפט נדרש בשלב זה, ככלל, לבחינת משקלן של הראיות ומהימנותן ועליו לבדוק קיומן של ראיות לכאורה בלבד.

7. ומן הכלל אל הפרט:

בעניינינו, על פי מקבץ הראיות שהובאו על ידי המאשימה, כפי שפורט לעיל, מבלי לבחון ולקבוע בעניין משקל הראיות, או קבילות הדיסק, עברה המאשימה את משוכת הראיות הנדרשת, כדי להעביר את הנטל של הבאת הראיות מן התביעה לנאשם.

לאור האמור לעיל, לאחר שקבעתי כי המאשימה הציגה ראיות לכאורה להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, ומשלא ניתן לקבוע לגביהן, בשלב זה, כי הן בלתי קבילות או בלתי אמינות על פניהן באופן שלא ניתן להסתמך עליהן, אני דוחה את הבקשה.

8. **המזכירות תעביר עותק ההחלטה לצדדים ותזמנם לדין תזכורת לתאריך 3.7.14 בשעה 8:30.**

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ד, 23 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.

